

Ioan Sandu ***Colind ermetic**

Atâta întrupare echivocă
Zădărnicește fapta spre a fi –
Noi nu mai rumegăm, întrezărind prin copca minții
O boare de cuvânt cu insomnii.

Pecetluiți sub stema neputinței
Astâmpărul năvalnic se surpă-n umbra noastră
Și, limpezindu-și struna, ne zvârle-n jos, dorinței.

Călindu-ne simțirea cu freamățele stinse
Ne înrobim în sus, zvâcnind spre boltile aprinse.

Adulmecă, simțire, cuvântul de-nălțare
Silindu-și preamărirea să coboare.

* Înzestrat cu un simpatic simț al scenei, ironic / autoironic cu măsură, elegant și dezinvolt, Ioan Sandu este elev al Școlii „Duliu Zamfirescu” și membru activ al unui **Cenaclu de toate zilele**, coordonat de profesoara Anișoara Pițu; un adolescent care – la numai 14 ani – se lasă răvășit precoce de nesmintite curiozități intelectuale și neliniști creatoare, ducându-și cu tenacitate și aplomb războiul (său) cu „normalul”, cum numește el realitatea imediată, resimțită ca ingrată, agresivă și indigestă.

Dacă e să ne luăm după textele avute la dispoziție, aș spune că rareori am întâlnit, la o asemenea vârstă, o alcătuire sufletească și intelectuală atât de echilibrată, punând într-o cumpănă fericită momentele de inspirație cu o conștiință estetică surprinzător de matură, ceea ce-l ține departe de ezitățile și stângăciile obișnuite (și firești) ale începătorilor. Bănuim în spatele acestei alcătuirii (o deja) respectabilă experiență de lectură, precum și un sever exercițiu al scrisului.

Ioan Sandu lasă impresia că stăpânește materialul lexical, controlează bine scenariul poetic, având mai întotdeauna *ceva important de transmis*, fără să-și refuze plăcerea „jocului” și a experimentului. Când ai asemenea calități și un mentor de talia Anișoarei Pițu, o eseistă reductibilă, poți spera într-o ascensiune pe deplin motivată. (**Mircea Dinutz**)

Doina

Foaie verde foi de nuc
Paște calul cânt-un cuc,
Cânt-un cuc și paște calul
Sudoarea mă ia cu valul,
Dară valul e lumesc
Cântă cucul bătrânesc;
Nu-i răspunde nimenea
Că doar cântă vinerea –
Vinerea e zi de post
Cântul n-are niciun rost;
Numai eu mă rostuiesc
Cântă cucul tineresc.
Poimâine-i Duminică
Lumea mi se vindecă.
Foaie verde de dudău
Sudoarea mă ia cu rău;
Numai răul nu-i lumesc
Uite-așa îmbătrânesc.
Foaie verde de stejar
Cântă cucul tot mai rar,
Dădu-i-aș calului jar
Pune-i-aș potcoave noi
Să zburăm prin vânt, prin ploi
Pân'la paltinii-ndesiți
La ortacii oboșiți –
Cântă cucul, paște calul
Și mă ia cântul cu valul!

Rupere abruptă

Cinci minute de la impact
De când s-au tamponat
Scuza-revolta, bucuria-tristețea,
mai apoi totul – netotul
* * *

Și-au format mirarea;
S-a trezit buimăcita secundă și, din păcate,
S-a format normalul, câtă singurătate!
* * *

Clipa viitoare uitată-n tre stihuri
De un veac plecată
Rămâi ferecată.
* * *

Sinod de dorințe s-așterne pe pământ dar
Iarăși plâng cu lacrimi trecute;
De ce nu sunt oare tot cale de jar
Pentru muzele mute?
* * *

Ah! jumătate fugară
Încolțită de veacuri lugubre!

Numai fum

Lume din stânga, lume din dreapta,
Scări care duc în sus sau în jos –
A foame, a sete miros,
E numai fum 'necăcios.
„Dați drumul la un geam,
Miroase a lume normală!!!“
Aste cuvinte îndrugam – chiar eu –
Când respirație gură la gură
Morții făceam.

Nocturnă

La zborul lor încet
Privirilor deșarte
Li se usucă poala
Iar cerul li-i departe.
* * *

Descurcă-te genună,
Descurcă-te lumină –
Din veci adusă parcă
Și parcă prea puțină!
* * *

Rămânem spectatorii
Unui turnir divin,
Iar eu sunt teutonul
Petalelor de crin.
* * *

De-am memora o luptă
(Scânteii și cai răniți),
Ne-ar încolți în suflet
Altare de dorinți.

Ploaia lui iulie

„precipitații abundente
în mai toate zonele țării“

Ne-a răspândit năvalnic un început de viitură
Un tropot de lumină ascunsă printre nori
Ți-a dat și ție șansă subtila încercare
La malul dintre stropi să nu cobori.

Ne-a tras la sorți izbânda ploii
Ne-a răsucit spre jertfa cerului de sub pământ
Și a udat lumina ca să șteargă
De pe icoană, aura de sfânt

Confetti

1. dulce lipit de buza acestui poem
zace trupul meu
împrejmuit de liane
stropit cu agheasmă și roșu
să nu mă deoache poezia

2. și am hotărât
să comprim realitatea,
fără aer deci rămasă,
să moară în trupu-ți.

3. germinal miorița
realitatea încolțită,
între Carpați
romanul

4. romanul –
a exclamat realitatea –
aducându-și aminte de
fostul ei amant

5. m-am hotărât deci
să exist,
iată acum moartea
fără principii întorcându-se
acasă cu garanția mea de naștere
valabilă
numai pentru poezie

Epistola enigmatică

Acum,
când poezia inflamabilă (crispată ca o
piele de bivoliț de pe o tobă africană)
se îneacă în lirismul comercial
al celor sugrumați în hârtia de ziar;

Acum,
ne e frică să ne uităm la
ciripitul monoton de pe fundalul nepăsării.

Când cu ochii dumneavoastră veți
sculpta frumusețea condamnată la gholina criticii,

Atunci,
(și numai atunci)
vă voi da voie să mă reconstruiți
de la fundație până la
ultimul ornament cu iz oriental.